

Ἀπὸ Ὁμιλίες τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς.

«Μέσα στὸν καθένα γίνεται μία πάλη ἀνάμεσα εἰς τὸν ἀνώτερο καὶ κατώτερο ἄνθρωπο. Ὄταν μέσα μας βασιλεύει ὁ μικρόψυχος, ὁ κακός, ὁ ἁμαρτωλός, ὁ δειλός, τότε στὴν ψυχὴ μας βασιλεύει ὁ κατώτερος ἄνθρωπος. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος ἐξομολογεῖται τὴν ἁμαρτία του, μετανοεῖ καὶ κοινωνεῖ τὰ ἅγια μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, τότε ὁ κατώτερος ἄνθρωπος μέσα του ὑποχωρεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη θέση στὴν τελευταία καὶ ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος ἀνεβαίνει ἀπ' τὴν τελευταία θέση στὴν πρώτη. Ὄταν τὸ κάλλος καὶ ἡ ἀγαθότητα τοῦ Χριστοῦ κυριαρχοῦν μέσα μας μὲ ταπείνωση καὶ ὑπακοὴ στὸ Χριστὸ μὲ πίστη καὶ καλὰ ἔργα. Τότε ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος βρίσκεται στὴν πρώτη θέση καὶ ὁ κατώτερος στὴν τελευταία. Ἄλλοίμονο ὅμως! Συμβαίνει ὁ καλὸς ἄνθρωπος ν' ἀποκτήσει αὐτοπεποίθηση καὶ νὰ γίνῃ ὑπερήφανος καὶ ἔτσι νὰ πέσει σὲ ὅλα τὰ κακά. Τότε ὁ κατώτερος ἄνθρωπος ἔρχεται στὴν πρώτη θέση καὶ ὁ ἀνώτερος γλιστράει στὴν τελευταία. Ὁ πρῶτος γίνεται ἔσχατος καὶ ὁ ἔσχατος πρῶτος.

Πρέπει ν' ἀγρυπνοῦμε, νὰ προσέχουμε, νὰ ἀναθέτουμε τὴν ἐλπίδα μας μὲ προσευχὴ στὸν Κύριο καὶ στὰ νικηφόρα ὄπλα τῆς θεϊκῆς του δυνάμεως: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ». Μόνοι μας τίποτα δὲν κάνουμε παρὰ μόνο ἁμαρτίες. Μαζί σου ὅμως, Σωτῆρα μας, ἔχουμε τὰ πάντα» (Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ἀπ' τὴν ὁμιλία εἰς Ἁγίους Πάντας).

«Γιατί εἶναι οἱ ἄνθρωποι πάντα τόσο βιαστικοί; Γιὰ νὰ δοῦν ὅσο γίνεται γρηγορότερα τὴν ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν τους. Ἡ ἐπιτυχία ἔρχεται καὶ παρέρχεται ἀφήνοντας ἴχνη κάποιας λύπης, πικρίας.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔρχονται μετὰ ἀπ' αὐτούς, σπέρνουν μὲ τὴν ἴδια βιασύνη, θερίζουν, ἀπολαμβάνουν καὶ ἔπειτα φεύγουν γυμνοὶ καὶ ἄδειοι ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἡ παροιμία λέγει: «Οἱ μύλοι τοῦ Θεοῦ ἀλέθουν ἀργά, ἀλλ' ἀλέθουν πολὺ καλά». Συχνὰ ὁ Θεὸς σπεῖρει στὴ μία γενιὰ καὶ θερίζει στὴν ἄλλη. Ἔτσι κάποιοι λένε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀργὸς καὶ ἄλλοι ὅτι εἶναι ταχύς. Ὁ Θεὸς ἔχει τὸ ρυθμὸ του...

Ἄν ὁ Χριστὸς ἐνεργοῦσε μὲ τὸν τρόπο τῶν ἀνθρώπων δὲν θάχε ἐκλέξει ψαράδες γιὰ ἀποστόλους του, ἀλλὰ μᾶλλον δώδεκα βασιλεῖς καὶ σὲ μία στιγμή θὰ ἦταν γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον. Θὰ ἐξαφανίζετο ἡ

είδωλολατρία άμέσως με άυτόκρατορικά διατάγματα. Ὁ Χριστός θά εἶχε τόν πρῶτο θρόνο καί θά κυβερνοῦσε ὅλο τόν κόσμον με τούς δώδεκα ὑποτελεῖς βασιλεῖς. Τά άποτελέσματα; Θά ἔφθαναν κι αυτά σ' ἓνα τέλος μαζί με τούς βασιλεῖς. Πόσο σοφὸ ἦταν πού ἄρχισε τὴν οἰκοδομὴ τῆς Βασιλείας του με ἄλιεῖς μαθητάς. Ὁ Κύριος ἔθαψε τὸ σπόρο τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς στὶς καρδιές τῶν ἀπλῶν μαθητῶν (ἀποστόλων). Τὸ δένδρο ἀναπτυσσόταν πολὺ ἀργά. Ἄνεμοι ἰσχυροὶ προσπάθησαν νὰ τὸ ξερριζώσουν, ὅμως δὲν τὸ κατῶρθωσαν. Ἐχθροὶ ἔκοβαν τὸ δένδρο, ἀλλὰ οἱ ρίζες φύτρωναν νέους βλαστούς. Ἔτσι τὸ δένδρο τοῦ Χριστοῦ ἔξακολουθεῖ ν' ἀνθίζει ἕως καὶ σήμερα καὶ καρποφορεῖ καρποὺς γλυκοὺς γιὰ ἀνθρώπους καὶ ἀγγέλους.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ ἦταν καὶ εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἦρθε ὡς φίλος σ' ἐμᾶς, ὡς ἰατρός γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύσει. Ὁ πρῶτος πού κάλεσε ὁ Κύριος ἦταν ὁ Ἄνδρέας καὶ ἀμέσως βρῆκε τὸν ἀδελφὸ του Σίμωνα καὶ εἶπε: «Ἐυρήκαμεν τὸν Μεσσίαν..(τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύεται Χριστός) καὶ τὸν ὠδήγησε εἰς τὸν Ἰησοῦν (Ἰωάνν. Α' 42).

Ὁ Κύριος ἔδωσε στὸν Σίμωνα, τ' ὄνομα Πέτρος πού σημαίνει σταθερὴ πέτρα τῆς πίστεως. Εἰς τὴν συνέχεια ὁ Κύριος ἐκάλεσε τούς δύο ἀδελφοὺς Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τοῦ Ζεβεδαίου. Διαλέγει ταπεινοὺς καὶ ἀγραμμάτους γιὰ νὰ κατατροπώσει ἰσχυροὺς καὶ σοφοὺς καὶ πλουσίους.

Ἡ βαθύτερη ἐννοια εἶναι ἡ ἐξῆς: Ψαράδες εἶναι αὐτοὶ πού ἀναζητοῦν πνευματικὲς εὐλογίες. Τά δίκτυα δηλώνουν τὴν ψυχὴ. Θάλασσα εἶναι ὁ κόσμος καὶ πλοῖο τὸ σῶμα. «Καταρτίζοντας δίκτυα» σημαίνει ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ καταρτίσουν τὶς ψυχές τους. Τὸ «ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ», σημαίνει ὅτι ἄφησαν τὶς ἀμαρτωλές συνήθειες καὶ ἄρχισαν ν' ἀνακαινίζονται ἀπ' τὸν Χριστό, στηριζόμενοι ὄχι στὶς δυνάμεις τους, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι διψοῦν γιὰ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν Ἀγάπη του, ἅς ἀκούσουν τό :«Ἀκολούθει μοι» Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς φίλος, ἰατρός, Σωτήρ!! Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι εἴτε ἀνόητοι, εἴτε ἀπατεῶνες. Ἄς κραυγάζουμε: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με» (.. ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὴν Β' Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν).

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν κατοικεῖ στοὺς ὑπερηφάνους. Λέγουν οἱ ἄπιστοι: "Ἔτσι γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ πιστοὶ δὲν ὀμιλοῦν ἔτσι, διότι βλέπουν τὴν αἰώνια ἐλευθερία. Λέγουν : "Ἔτσι γίνεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὸ καλὸ μας.

Ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ διαβάσουν αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ Θεὸς μὲ πῦρ καὶ πνεῦμα τόσο στὴ φύση, ὅσο καὶ στοὺς ἀνθρώπους, μόνο αὐτοὶ κατανοοῦν τὴν σημασία τους. Οἱ ἄπιστοι λέγουν τυχαῖα συμβαίνουν. Ὁ διάβολος γελάει μὲ τὶς ἀνοησίες τους. Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια του κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς σ' ἐκείνους ποὺ «ἐνοικεῖ». Τὰ λόγια του Εὐαγγελίου διὰ τὸν παραλυτικὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου (Ματθαίου 8,6) δημιουργοῦν δέος γιὰ νὰ μᾶς ἀφυπνίσουν ἀπ' τὴν ἀναισθησία μας. Ὁ Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος ἐδῶ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἐπίστευσε στὸν Χριστό.

Δεύτερος ἦταν ὁ ἑκατόνταρχος ποὺ κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου ἀνεφώνησε : «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος».

Ὁ ἑκατόνταρχος ἐζήτησε πρῶτα ἀπ' τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ πάει ὁ Κύριος σπίτι του. Δὲν ἦτο σίγουρος πῶς θάθελε νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ, ἴσως ἐσκέφτηκε: Ἐγὼ εἶμαι εἰδωλολάτρης καὶ ἁμαρτωλός. Ὅταν εἶδε ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστὸς εἰς αὐτόν, τότε ἔστειλε τοὺς φίλους του νὰ τὸν συναντήσουν καὶ τέλος ἐπῆγε καὶ ὁ ἴδιος (ὅταν ἤκουσε τό : «Ἐγὼ ἐλθὼν, θεραπεύσω αὐτόν...ἀπεκρίθη: Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθεις σπίτι μου, εἶπέ λόγον καὶ θὰ θεραπευθεῖ ὁ δοῦλος μου». Τί μεγάλη καὶ ὑπέροχη πίστις! «Μόνον εἶπέ λόγον»! Ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε καὶ εἶπεν : « Οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον». Ἐθαύμασε γιὰ νὰ διδάξει ὅτι πρέπει νὰ ἐκτιμοῦμε τὴν πίστη. Τὸ μόνο ποὺ ἀξίζει!

Οὔτε σοφία, οὔτε πλοῦτος.. Ὁ παράλυτος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν θεραπεύσει ὅλος ὁ κόσμος τότε, ἐθεραπεύτηκε μ' ἓνα λόγο τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Θεὸς θεραπεύει εἴτε ἄμεσα, εἴτε μὲ φάρμακα ἀναλόγως μὲ τὴν πίστη τοῦ ἀσθενοῦς.

Τιμὴ λογικῆς ψυχῆς, εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ πνευματικὴ γνῶσις.

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 6,33). Μὴ ζητεῖτε κουρέλια ἀπ' τὸν Θεὸν ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνδύσει βασιλικὲς στολές. Μὴ γίνετε ὡς τὸν ἄσωτον υἱὸ ποὺ κατέληξε νὰ τρώγει χοιροτροφές. Ἐπιστρέψτε ἀπ' τὴν μακρινὴ χώρα στὸν Οὐράνιο Πατέρα. Εἰς τὴν Συρία ὑπάρχει μία ἐκκλησία ποὺ ἔκτισε ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός. Ἐκεῖ ὑπάρχει μία ἐπιγραφή ποὺ ἔδωσε ὁ ἴδιος νὰ τοποθετηθεῖ καὶ διατηρεῖται ἕως σήμερα καὶ λέγει: « Ἡ βασιλείου Σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων» (Ψαλμὸς 143). Τὶς ἄλλες βασιλεῖες περιμένει τάφος καὶ φθορά. (..ἀπ' τὴν ὁμιλία του εἰς τὴν Γ' Κυριακή, μετὰ τὴν Πεντηκοστήν).

(Ἐντὸς σου ἔχε ἐορτὴν, μὲ ἀγνοθερμοιρηνοφλεγόμενη εὐχομένη καρδίαν!)

Ἀπ' ὅλους τοὺς κατοικοῦντας στὴ γῆ, μεγαλύτερη εὐθύνη ἔχουν οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί. Ὁ Θεὸς εἰς αὐτοὺς (Χριστιανούς) ἔδωσε πολλὰ καὶ θ' ἀπαιτήσῃ πολλά. Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴ φύση καὶ τὸν νοῦ. Ἡ φύση εἶναι ὡς βιβλίον καὶ ὁ νοῦς ὁδηγὸς γιὰ τὴν ἀνάγνωσι αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. Ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴ νέα ἀποκάλυψι τῆς Ἀληθείας. Οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν ἐπιπλέον τὴν Ἐκκλησία ποὺ εἶναι φύλακας, ἐρμηνευτὴς καὶ ὁδηγὸς καὶ στὶς δυὸ ἀποκαλύψεις. Οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ διδάσκει καὶ καθοδηγεῖ.

Ὁ μὴ χριστιανὸς γιὰ νὰ διαβάσῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ τὴ φύση, γιὰ βοήθεια ἔχει τὸ φῶς ἐνὸς μόνο κεριοῦ (δηλ. τὸν νοῦ). Ὅταν ὁ Χριστιανὸς στρέφεται νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίον τῆς φύσεως καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἔχει τὸ «Φῶς πέντε κεριῶν»: τοῦ νοῦ, Παλαιᾶς Διαθήκης, Καινῆς Διαθήκης, τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅσοι βαδίζουν μ' ἓνα κερὶ εἶναι ἀναπολόγητοι (Ρωμ. 1,20) ἂν χαθοῦν στὸ σκοτάδι. Τί ἀπάντησι δίδουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν πεντάφωτη λυχνία αὐτὴ καὶ πλανηθοῦν; «ὁ λύχνος τοῦ σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμός.. (Ματθ. 6,22). Τὰ μάτια εἶναι τὰ παράθυρα τοῦ σώματος.

Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς εἶναι ὁ νοῦς. Ὅταν ὁ νοῦς εἶναι καθαρὸς, ἡ ψυχὴ φωτίζεται ἀπ' τὸ θεῖο Φῶς καὶ οἱ λογισμοὶ στρέφονται εἰς τὸν Θεόν. Ὅλα τὰ ἐντὸς ἡμῶν (συναισθήματα) μετατρέπονται σὲ ἀγάπη

για τὸ Θεὸ καὶ τὸν νόμο του, ἐλευθερώνοντας ἀπ' τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη. Ὅσο ὁ νοῦς μας ἐγγίζει τὸν Χριστόν, τόσο καθαρότερος γίνεται. Ὅσο ὁ νοῦς μας ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸν θεὸν (μὲ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ κ.λπ.) ἡ ψυχὴ γίνεται σκοτεινὴ, χωρὶς ἐλπίδα αἰχμαλωτίζεται ἀπ' τὶς σωματικὲς ἡδονές. Τὸ σῶμα ἔγινε σκοτεινὸ καὶ τυφλό, ἀφοῦ ἀπουσιάζει τὸ φῶς τῆς ψυχῆς. Τὸ σῶμα (τυφλὸς ὁδηγός) καὶ τυφλὴ ψυχὴ πίπτουν εἰς λάκκον. Καὶ οἱ γονεῖς λειτουργοῦν κατὰ κάποιον τρόπον, ὡς μάτια στὰ παιδιὰ τους. Ὅμοίως καὶ οἱ διδάσκαλοί τους. Ὅταν οἱ ἄρχοντες εἶναι ἄθεοι πῶς νὰ πιστέψει ὁ λαός τους; Ἄν οἱ ἱερεῖς δὲν κρατοῦν τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία, παρασύρουν καὶ τὸ ποίμνιό τους. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς μας, τὸ μάτι μας εἰς τὴν ζωὴ. Μόνον μ' Αὐτὸν βλέπομε τὰ πράγματα ὅπως εἶναι.

Ὁ νοῦς μας δὲν μπορεῖ νὰ συνδυάσει τὶς οὐράνιες μέριμνες καὶ τὶς ἐπίγειες. Δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰναι δοῦλος Θεοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας ἢ θ' ἀγαπήσει τὸν Θεὸν καὶ θὰ μισήσει τὴν ἀμαρτία, ἢ ἀγαπᾷ τὴν ἀμαρτία καὶ μισεῖ τὸν Θεόν. «Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλατ. 6,7).

Μὴ στραφεῖς ὀπίσω ὅπως ἡ γυνὴ τοῦ Λὼτ καὶ γίνεις στήλη ἄλατος. Θεὸς καὶ Μαμωνᾶς δὲ γίνεται. (...Μαμωνᾶς, εἶναι φοινικικὴ λέξις καὶ σημαίνει πλοῦτος. Οἱ φοίνικες εἶχαν εἶδωλο μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸ προσκυνοῦσαν ὡς Θεὸ τοῦ πλούτου). Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία (ὄχι μόνο ἀγάπη εἰς χρῆμα, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ὑπερβολικὸ καὶ ψυχοκτόνο. Μὲ τὰ χρήματα εὐκόλα γίνονται καὶ ἄλλες ἀμαρτίες). « Ἡ ὑπηρεσία τοῦ μαμωνᾶ, σ' ἐμποδίζει ἀπ' τὸν ἀγιασμό τῆς ψυχῆς σου».

Οἱ ἄθεοι δὲν ἀναφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, θέλουν νὰ ἐξαφανιστεῖ ἀπ' τὸν κόσμον. Τὰ στόματά σας εἶναι μειονότητα στὸν κόσμον. Ἐχετε ἀκούσει πῶς δίνει φωνὴν στὸ ποτάμι ἓνα φράγμα;

Ἄν δὲν ἦταν τὸ φράγμα τὸ ποτάμι δὲν θ' ἀκουγόταν. Τὸ δικό σας φράγμα θὰ ἀνοίξει τὸ στόμα τῶν ἀλάλων καὶ θὰ διδάξει βωβούς νὰ μιλήσουν. Ἄν ἐσεῖς σιωπήσετε, οἱ λίθοι κεκράξονται. Ὁ Θεὸς δίνει μαθήματα ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπ' τὴ γῆ, ἀκόμα καὶ ἀπ' τοὺς δαίμονες. Ὡστε οἱ ἄνθρωποι νὰ κοιτάξουν εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ σώσουν τὴν ψυχὴ τους. Ὁ Χριστὸς ἐπῆγε εἰς τὴν χώρα τῶν Γεργεσηνῶν (Ματθ. Κεφ. 28). Τὰ Γέργεσα καὶ τὰ Γάδαρα ἦσαν εἰδωλολατρικὲς πόλεις στὴν ἄκρη

τῆς θάλασσης τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ὑπήντησε δαιμονιζόμενος (Λουκ. 8,29).. Ὁ Ματθαῖος λέγει ὅτι ἦσαν δύο, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦσε ὁ διάβολος ὡς ὄπλα γιὰ νὰ βλάψει ἀνθρώπους. Ἦσαν γυμνοί. Κυριολεκτικὰ γυμνοὶ ἀπὸ κάθε καλό, πὺ εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ. Ἀνεγνώρισαν τὸν Ἰησοῦν ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκραξαν: « Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;» δηλαδὴ τί κοινὸ ἔχουμε μεταξὺ μας, ἐσὺ καὶ ἐμεῖς; Ἀπολύτως καμμία. ..

Τὸν ἐρώτησαν γιατί ἦλθε (ὁ Χριστός) πρόωρα, πρὶν τὸ καιρὸ του νὰ τοὺς βασανίσει... ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιόν τους ἦταν βάσανο, ἡ παρουσία Του τοὺς ἔφερε ἀξιοθρήνητη ἀπόγνωση. Ὁ τρόμος τοὺς ἔκανε νὰ ζητοῦν νὰ μὴ τοὺς στείλει στὰ βάθη τῆς θαλάσσης (στὴν ἄβυσσο).

Ἦξεραν πὼς τελικὰ τοὺς περιμένει ἡ κόλαση. Ἄφησέ μας (εἶπαν στὸν Κύριο) νὰ μποῦμε μέσα στοὺς χοίρους. Μέσα ἀπ' τοὺς χοίρους ἠθελαν πάλι νὰ βλάψουν τοὺς ἀνθρώπους ἢ νὰ πνίξουν τοὺς χοίρους καὶ νὰ στρέψουν τὴν ὀργὴ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῦ Θεοῦ. Συχνὰ οἱ δαίμονες ὀδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ αὐτοκτονία. Ὅμως πολλὲς φορές ἡ Θεία Πρόνοια προφυλάσσει ἀπὸ τέτοιο θάνατο.

Ὁ χοῖρος εἶναι ἀκάθαρτο ζῶο. Τὸ ὅτι ἐπνίγησαν 2000 χοῖροι στὴ θάλασσα, μᾶς διδάσκει ποῦ ὀδηγεῖ ἡ λαιμαργία καὶ πολυφαγία καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀρετὴ τῆς νηστείας.

Ἡ λαιμαργία ὀδηγεῖ σὲ πνευματικὸ θάνατο. Ὅταν ὁ Χριστὸς τὸ ἐπέτρεψε σὲ λίγα λεπτὰ ἐπνίξαν οἱ δαίμονες 2000 περίπου γουρουνία. Οἱ δαιμονισμένοι πὺ τοὺς κατατρόμαζαν τόσα χρόνια, τώρα κάθονται ἤρεμοι στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Οἱ εἰδωολάτρες ἐκεῖ βλέποντας ὅτι ἡ περιουσία τοὺς ἐχάθηκε (ἐπνίγησαν οἱ χοῖροι), ἀντὶ νὰ μεττανοήσουν...ἐζήτησαν νὰ φύγει ἀπ' τὸν τόπο τους.

Ἄς ντραποῦν ὅσοι καταδικάζουν τοὺς Γεργεσηνοὺς προτοῦ κατηγορήσουν τὸν ἑαυτὸν τους... Ἐκεῖνοι ἐζήτησαν ἀπ' τὸν Χριστὸ νὰ φύγει, ἐνῶ οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης τὸν ἀπομακρύνουν οἱ ἴδιοι. Στὸς Γεργεσηνοὺς ὁ Κύριος δὲν εἶπε οὔτε λέξη, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἔπεισε τὸ θαῦμα. Ὅποιος διώχνει τὸν Κύριον (τὸν Θεάνθρωπον) ἀπ' τὴ ζωὴ του , μένει στὴν αἰώνια παραφροσύνη καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον (ἀπ' τὴν ὁμιλία του εἰς τὴν 5η Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν).

Τὸ νὰ μὴ χαίρεται ὁ Χριστιανὸς μὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου εἶναι σημεῖον ὅτι ἔχει σκληρύνει ἢ ἁμαρτία τὴν ψυχὴ του. Τί μᾶς διδάσκει ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ; Νὰ χαίρεστε μὲ τὸ καλὸ. Ἡ χαρὰ σας αὐτὴ θὰ σᾶς μετατρέψει σὲ μικροὺς Θεοὺς. Νὰ τραγουδᾶτε τὸ καλὸ. Τὸ καλὸ δὲν ἔχει ἀφεντικὸ εἰς τὴ γῆ. Εἶναι ἐπισκέπτης ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριά. Ἐμεῖς οἱ θνητοὶ εἴμαστε ὑμνητές του.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὸ σύνολον ὅλου τοῦ καλοῦ καὶ ἡ ἀπουσία ὅλου τοῦ κακοῦ; Ὁ Χριστὸς μᾶς δείχνει πὼς μπορεῖ ὁ ἐνωμένος μὲ τὸν Θεὸν ἄνθρωπος νὰ κατακτήσει τὸν ἑαυτὸν του, τὴ φύση γύρω του, τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἀπλώνουν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ συναντήσουν τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἑκατὸ φορές ἀξιοθρήνητοι.

Μακάριοι οἱ πιστοὶ ποὺ χαίρονται στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως χαίρονται τὰ παιδιὰ στὸ ἄκουσμα τῆς μητρικῆς φωνῆς.

Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Χριστὸς, οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται σὲ δυὸ στρατόπεδα: σ' ὅσους χαίρονται εἰς τὸ καλὸ καὶ σ' ὅσους δὲν χαίρονται. Ἡ αἰτία κάθε ἀρρώστιας (τὶς περισσότερες φορές) εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ὅσο εἶναι εἰς τὴν ζωὴ αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μετανοήσῃ, εἰς τὴν μέλλουσα ζωὴ δὲν συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ ἔφυγαν ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἀμετανόητοι.

Χαῖρε μὲ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι ἡ Ζωοδόχος πηγὴ κάθε χαρᾶς. Ἡ χαρὰ αὐτὴ θ' ἀνοίξει τὰ μάτια σου γιὰ νὰ δεῖς στὸν Χριστὸ τὴν πληρότητα τῆς Ἀληθείας, τὸν μόνον Σωτῆρα τοῦ κόσμου!!

Ὅπως τὸ νερὸ εἶναι τὸ κύριο συστατικὸ τῆς λίμνης, ἔτσι εἶναι κι ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Μόνον ἓνα ἄνοιγμα ὑπάρχει ἀπ' ὅπου ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ῥθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Θεὸν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς.

Τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ εἶναι ἡ πίστη. Πίστη σημαίνει πρῶτα τὴ μνήμη τῆς χαμένης θεωρίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ μνήμη αὐτὴ παραμένει χαραγμένη στὴ συνείδηση καὶ τὸ νοῦ.

Δεύτερο σημαίνει τὴν ἀποδοχὴ ἐκείνου ποὺ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε μὲ τοὺς προφῆτας καὶ Ἁγίους.

Τρίτο σημαίνει τὴν ὁμολογία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁρατῆς εἰκόνας τοῦ ἀοράτου Θεοῦ. Ἡ τρίτη αὐτὴ σημασία περιέχει καὶ τὶς ἄλλες δύο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωοποιὸς καὶ σώζουσα πίστις. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἄνοιγμα ἀπ’ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ μέτρον τῆς θελήσεώς του. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποῦ ὁ Κύριος ἐρωτοῦσε τοὺς ἀσθενεῖς: Πιστεύεις; Ἀνοίγετε τὴν πόρτα νὰ εἰσέλθω;

Ἡ πίστις εἶναι τὸ ἄνοιγμα αὐτῆς τῆς πόρτας τῆς ψυχῆς γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Θεοῦ. «Θεέ μου ἀδείασέ με ἀπ’ τὸν ἑαυτό μου καὶ κατοίκησε ἐσὺ μέσα μου». Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκφράζουν τὴν οὐσίαν τῆς πίστεως. Ἐκεῖ ποῦ συναντιέται ἡ πίστις μὲ τὴν ἀγάπη γίνεται τὸ θαῦμα. Π.χ. ἡ γυναῖκα ποῦ ὑπέφερε 12 ἔτη ἀπὸ αἱμορραγία. Μὲ πίστις ἄγγιξε τὸ ἱμάτιό του, λέγουσα μέσα της: «Ἐὰν μόνο τοῦ ἱματίου ἄψωμαι σωθήσομαι». Αὐτὴ εἶναι ἡ ΠΙΣΤΙΣ!!! Καὶ ὁ Κύριος εἶπε: «Θάρσει θυγάτερ· ἡ πίστις σου σεσωκέ σε». Ὡ Λόγια ἀληθινῆς Ἀγάπης.

Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ πίστις καὶ ἀγάπη. Γιὰ αὐτὸ ζητεῖ ὁ Κύριος τὴν πίστιν ἀπὸ ἀνθρώπους, ὥστε νὰ συνεργασθοῦν μαζὶ του γιὰ τὴ δικῆς τους σωτηρία.

Ζητεῖ μόνον ὁ Θεὸς νὰ τὸν ὁμολογήσουν ὡς Παντοδύναμον καὶ ὡς Σωτῆρα .

Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ σπόρος, ἡ συγχώρεση εἶναι ὁ καρπός.

«Κόσμος κόσμου ἢ Ἐκκλησία, κόσμον αὐτῆς γενομένου Χριστοῦ, τοῦ Πρώτου Φωτὸς τοῦ κόσμου».

«Ἀληθῶς Κύριε, ἐὰν δὲν ταπεινωθῶμεν ἡμεῖς, δὲν θὰ παύσης νὰ μᾶς ταπεινῶνεις ἐσύ».

(Σταχυολόγημα

διὰ χειρὸς Γ. Ἀλυπ..

Καψάλα Ἀγ. Ὄρους)

